

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **U. G.**, zast. advokátkou Mgr. Bohdanou Novákovou, Pod Terebkou 12, 140 00 Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2006, č. j. 8 Az 48/2004 - 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal zrušení výše citovaného usnesení Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobě ve věci azylu podle § 33 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žaloba byla podána proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2004, č. j. OAM-703/LE-05-07-2004, podle kterého nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování.

Městský soud poté, co se mu nedařilo doručit písemnosti na poslední známou adresu, prověřil pobyt stěžovatele a zjistil, že stěžovatel neoprávněně vstoupil na území Velké Británie a dne 6. 6. 2005 byl proveden jeho transfer zpět do České republiky a dále že vstoupil na území Rakouska s transferem do České republiky 10. 11. 2005.

Ustanovení § 33 písm. c) zákona o azylu stanoví, že pokud žadatel o azyl (žalobce) v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu, soud řízení zastaví. Tak městský soud v souladu se zákonem výše citovaným usnesením učinil.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítal podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“) nezákonnost vydání usnesení o zastavení řízení. Jako důvod stěžovatel uvedl, že jeho kasační stížnost by měla být přijatelná a že zastavením řízení podle § 33 písm. c) bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod a že uvedené ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a že k němu dosud neexistuje žádná publikovaná judikatura Nejvyššího správního soudu. Postup městského soudu považuje za příliš formalistický, stěžovateli jím byla odepřena spravedlnost a právo na spravedlivý proces, jehož pojetí musí být vykládáno extenzivně. Soud měl rozhodnout meritorně a výjimka z tohoto pravidla musí být zcela ojedinělá a za předpokladu, že objektivně neexistuje možnost meritorní rozhodnutí vydat. Vstup na území jiného státu během azylového řízení podle něj není překážka takového rázu, aby věcnému rozhodnutí bránila.

Dále namítá i porušení čl. 36 odst. 2 Listiny, protože z pravomoci soudu nesmí být bezdůvodně vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkající se základních práv a svobod, kterým napadené rozhodnutí podle stěžovatele nesporně bylo. Rovněž toto ustanovení je třeba vykládat extenzivně. Podle stěžovatele měl městský soud a potažmo Nejvyšší správní soud povinnost předložit věc k posouzení Ústavnímu soudu v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Dne 23. srpna 2006 Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti stěžovatele tak, že řízení usnesením zastavil podle § 33 písm. b) zákona o azylu. Jako důvod uvedl, že nelze zjistit místo pobytu stěžovatele. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel ústavní stížnost, o níž rozhodl Ústavní soud nálezem ze dne 11. dubna 2007, č. j. I. ÚS 741/06 tak, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zrušil a konstatoval, že jím bylo zasaženo do stěžovatelova základního práva zaručeného čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Vyhověl tak námitce, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu není řádně zdůvodněno a že mezi skutkovými zjištěními, úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry nevyplývá vztah. Z rozhodnutí není patrné, jakým způsobem postupoval Nejvyšší správní soud při zjišťování místa pobytu stěžovatele a tak se dostal do rozporu s vlastní judikaturou (např. č. 378/2004 Sb. NSS). Proto rozhodnutí Ústavní soud zrušil a Nejvyššímu správnímu soudu vrátil věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal postup městského soudu, kterým zastavil řízení podle § 33 písm. c) zákona o azylu a jeho následné rozhodnutí a shledal je zákonnými. Citované ustanovení výslovně zmocňuje řízení před soudem zastavit v případech, kdy žadatel o azyl neoprávněně vstoupí na území jiného státu. Stěžovatel vstoupil během řízení o azylu na území jiných států dvakrát, což městský soud zjistil z údajů evidence pobytu cizinců vedené Ministerstvem vnitra (viz č. l. 34 a 38 spisu městského soudu). Následné rozhodnutí městského soudu je tak plně v souladu s principem legality.

Nejvyšší správní soud poukazuje na svou konstantní judikaturu (např. věc sp. zn. 3 Azs 165/2004, uveřejněno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 602/2005, dále sp. zn. 7 Azs 94/2004, č. 854/2006 Sb. NSS nebo sp. zn. 4 Azs 41/2003, vše dostupné na www.nssoud.cz – v těchto případech soudy řešily žaloby a posléze kasační stížnosti žalobců ve věcech, v nichž žalovaný zastavil řízení o azylu podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., protože žalobci jako žadatelé o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupili na území jiného státu). Vstup na území jiných států stěžovatel nikterak ve svých podáních nezpochybňoval, naopak jej potvrdil. Tato skutečnost je tedy Nejvyšším správním soudem vzata za prokázanou a rozhodnutí městského soudu následně tedy posouzeno jako zcela legitimní. Postup městského soudu, potažmo ustanovení § 33 písm. c) zákona o azylu, na základě něž bylo napadené rozhodnutí vydáno, není ani protiústavní či v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Parlament České republiky dal souhlas k ratifikaci Úmluvy o právním postavení uprchlíků uzavřené v Ženevě v roce 1951 a tato úmluva vstoupila v platnost pro Českou republiku dne 24. února 1992 (publikována byla pod č. 208/1993 Sb.). Touto úmluvou je Česká republika v souladu s čl. 10 Ústavy vázána a úmluva je součástí jejího právního řádu. V čl. 2 této úmluvy stanoví, že *„každý uprchlík má povinnosti vůči zemi, ve které se nachází, což znamená v zásadě, že se musí podrobit zákonům a nařízením, jakož i předpisům týkajícím se udržování veřejného pořádku této země.“* Stěžovatel dvojím neoprávněným vycestováním mimo Českou republiku během soudního řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného zákon o azylu porušil, a proto musí nést důsledky, které s tímto protizákonným jednáním zákon spojuje.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítnul ji.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu